

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2529/2020
02.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борислав Бјелопавлић адвокат из ..., против туженог Предузећа за услуге и трговину „Soko Group“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Горан Митровић адвокат из ..., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2820/2019 од 03.06.2020. године, у седници већа одржаној 02.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2820/2019 од 03.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 371/16 од 23.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 10.01.2015. године до 31.08.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање и за тужиоца уплати одговарајуће доприносе, за период од 10.01.2015. године до 31.08.2016. године, по обрачуна на дан уплате са законском затезном каматом која се обрачунава на јавне приходе од сваког појединачног доспећа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати разлику између исплаћене зараде и висине минималне зараде, минулог рада, увећане зараде за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државних и верских празника, за период од 01.01.2015. године до 31.08.2016. године, са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе описано у наведеном ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 168.341,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2820/2019 од 03.06.2020. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 371/2016 од 23.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију у коме је оспорио ревизијске наводе и предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се указује у ревизији, јер је другостепени суд, одлучујући о жалби тужиоца, правилно оценио да су утврђене све битне чињенице за одлучивање у овој правној ствари, у складу са одредбама члана 7. и 8. ЗПП и правилима о терету доказивања из члана 228. и 231. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у временском периоду од 10.01.2015. године до 31.08.2016. године био радно ангажован и обављао послове ... на локацијама на територији Општине Пирот и Бела Паланка, у току изградње ауто-пута на коридору 10 од Ниша до Пирота. Пре ступања на рад тужилац са послодавцем није закључио ниједан од законом предвиђених уговора о заснивању радног односа или раду ван радног односа у писаној форми, и није био пријављен надлежним фондовима социјалног осигурања. За обављени рад у наведеном периоду тужиоцу је исплаћивана минимална зарада. Тужени је са извођачима радова на изградњи ауто-пута од Ниша ка Пироту закључио уговоре чији је предмет пружање услуга ..., с тим што је обављање тих послова препустио другим фирмама као подизвођачима, са којима је закључио посебне уговоре. Са Привредним друштвом „Тидија SG Security“ из Београда уговор је закључен 01.08.2013. године, са почетком примене од 01.09.2013. године. Према обавештењу „Тидија SG Security“ из Београда од 18.07.2017. године, тужилац је обављао фактички рад за ово привредно друштво од прве половине 2014. године до јула 2016. године. У евиденцији о присутности на раду за 2015. и 2016. годину евидентирани су дани у којима је тужилац радио, а у исплатним листама према којима је вршена исплата зарада радницима за спорни период налази се и име тужиоца. Тужилац је тврдио да се са ББ договорио да заснује радни однос код туженог закључивањем уговора о раду са свим правима и обавезама, да му је тужени исплаћивао минималну зарату, али не и увећања на основу прековременог, ноћног и рада на дане државних и верских празника. Наведени сведок је потврдио да је ангажовао одређени број радника за ..., међу којима и тужиоца, али по налогу - у име и за рачун „Тидија SG Security“ из Београда, а не туженог. Тужени је истакао приговор недостатка пасивне легитимације.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Законом о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) у члану 30. је прописано да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац и сматра се закљученим када га потпишу запослени и директор, односно предузетник. Тај уговор се закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику (члан 32. став 1). Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

У конкретном случају, тужилац је доказао да је обављао рад на пословима ... у периоду од 10.01.2015. године до 31.08. 2016. године, али није доказао да је такав рад обављао код туженог, односно да га је тужени или лице које је за то овластио ангажовао за обављање наведених послова. Имајући у виду да постоји писмено обавештење и оверена документација „Тидија SG Security“ из Београда, о евиденцији присутности тужиоца на раду код тог привредног друштва у наведеном периоду, као и исплатне листе о извршеним плаћањима за обављени фактички рад, у одсуству постојања такве документације код туженог правилно су нижестепени судови закључили да тужени нема пасивну легитимацију у овом спору. Околност да је сведок ББ био лице које је проналазило радну снагу за обављање послова ... током изградње ауто-пута и да је ангажовао и тужиоца, није од значаја, с обзиром да није утврђено да је био запослен или на други начин ангажован од стране туженог за те послове.

Нису основани наводи ревизије да су писмени докази о евиденцији присуства тужиоца на раду, издати од привредног друштва „Тидија SG Security“ из Београда, неистинити и сачињени за потребе овог спора јер се ради о оригиналним исправама издатим од одговорног лица и снабденим печатом привредног друштва, чију веродостојност доказним предлозима тужилац није довео у сумњу. Такође, неосновано се тужилац позива на фактуре тог привредног друштва које гласе на туженог, за плаћање извршених услуга ангажованих радника за послове обезбеђења, указујући да се односе на период од априла до септембра 2016. године, а тужилац је почео да ради 10.01.2015. године, јер постоји уговор између ових привредних друштава о пружању услуга од 01.08.2013. године, са почетком примене од 01.09.2013. године, дакле, пре почетка рада тужиоца.

С обзиром да није основан тужбени захтев за утврђење постојања радног односа код туженог, то не постоји основ ни да се обавезе тужени да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање за спорни период и уплати доприносе надлежним фондовима, као ни да му исплати накнаду штете на име мање исплаћене зараде и других примања која би му по основу радног односа припадала, сходно члановима 105.- 108. Закона о раду.

Како се ревизијом претежно осправа утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог, према члану 403. став 3. ЗПП, а нису основани наводи ревизије да је у нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално, ревизија је одбијена као неоснована.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић